

GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN

FATA ANONIMĂ

Traducere din limba engleză și note
DANA-LIGIA ILIN

București
2019

Invitație: Se caută femei între 18 și 32 de ani care să participe la un studiu pe teme de etică și morală efectuat de un foarte distins psihiatru de la New York University. Compenzație financiară generoasă. Anonimatul garantat. Sunați pentru a afla mai multe.

E ușor să judeci alegerile făcute de alții. Mama cu căruciorul de cumpărături plin de cutii de cereale Froot Loop și de biscuiți Oreo care strigă la odraslă. Individual aflat la volanul unei mașini luxoase care taie calea unei mașini care merge mai încet. Femeia din cafeneaua liniștită care trăncănește de zor la mobil. Soțul care își înșală soția.

Dar ce-ar fi dacă ați ști că în ziua aceea mama și-a pierdut slujba?

Și dacă omul de la volan i-a promis fiului său că o să ajungă la timp să vadă piesa pusă în scenă de școală, însă șeful a ținut morțiș ca el să stea la o ședință anunțată în ultimul moment?

Și dacă femeia din cafenea tocmai a primit un telefon de la bărbatul vieții sale, cel care i-a frânt inima?

Și dacă soția bărbatului necredincios se ferește de obicei de atingerea lui?

Poate că ați judeca în pripă și o femeie care hotărăște să-i dezvăluie cele mai mari secrete unui străin, pe bani? Dar nu mai faceți presupuneri, cel puțin pe moment.

Cu toții avem motive pentru ceea ce facem. Chiar dacă le ascundem de cei care cred că ne cunosc cel mai bine. Chiar dacă motivele sunt îngropate atât de adânc, încât nici măcar noi nu suntem în stare să le recunoaștem.

1

Vineri, 16 noiembrie

Multe femei vor ca lumea să le vadă într-un anumit fel. Treaba mea e să creez acele transformări, în ședințe de câte patruzeci și cinci de minute.

Clientele mele par diferite după ce le-am ajutat. Sunt mai încrezătoare, radiază. Sunt chiar mai fericite.

Însă nu pot să ofer decât o rezolvare temporară. Oamenii revin, invariabil, la cine au fost înainte.

Pentru adevarata schimbare e nevoie de mai mult decât de instrumentele pe care le folosesc eu.

E șase fără douăzeci într-o seară de vineri. Ora de vârf. De asemenea, e adesea momentul în care cineva vrea să arate cel mai bine posibil, aşa că de obicei rezerv această oră din timpul meu personal.

Când ușile metroului se deschid în Astor Place sunt prima care ieșe, cu brațul drept chinuit de greutatea trusei mele negre de machiaj, aşa cum se întâmplă întotdeauna la sfârșitul unei zile lungi.

Țin trusa la spate, ca să încapă în spațiul strâmt – e a cincea mea trecere prin turnichete pe ziua de azi și gesturile îmi sunt automate –, apoi o iau repejor în sus pe scări.

Când ajung în stradă, scormonesc în buzunarul jachetei de piele și îmi scot telefonul. Tastez ca să-mi văd agenda, care este actualizată permanent de BeautyBuzz. Le spun orele în care pot lucra și mi se trimit programările.

Ultima programare de azi e în apropiere de Eighth Street și University Place. E pentru două cliente, ceea ce înseamnă că e dublă – nouăzeci de minute. Am adresa, numele și un număr de telefon. Dar habar n-am peste cine o să dau când bat la o ușă.

Cu toate astea, nu mă tem de străini. Am învățat că mai mult rău poate veni din partea chipurilor cunoscute.

Memorez adresa exactă și pornesc cu pași mari pe stradă, ocolind gunoiul revărsat dintr-un tomberon răsturnat. Un prăvăliaș trage grilajul peste vitrină și metalul zdrăngăne când intră în locașul lui. Trei studenți, cu câte un rucsac pe umeri, se hârjonesc când trec pe lângă ei.

Mai am de mers două străzi până la destinație când sună telefonul. Văd pe ecran că e mama.

Las să sună o dată, în timp ce privesc micuța fotografie rotundă din care îmi zâmbește mama.

Îmi spun că o să văd peste cinci zile, când mă duc acasă, de Ziua Recunoștinței.

Dar nu pot să nu răspund.

Vinovăția e întotdeauna lucrul cel mai greu pe care îl duc cu mine.

– Bună, mami. Sunteți bine? întreb.

– Suntem bine, scumpa mea. Voiam doar să văd ce mai faci.

Mi-o închipui în bucătăria din casa în care am crescut, de la periferia Philadelphiei. Amestecă sosul de pe sobă – mănâncă devreme, și vinerea e întotdeauna friptură de vită înăbușită cu piure de cartofi –, apoi

destupă o sticlă de Zinfandel, pregătind-o pentru singurul pahar de vin cu care se răsfăță în serile de weekend.

La fereastră de deasupra chiuvetei sunt perdele galbene și pe capacul cuptorului e un ștergar cu cuvintele „Sucește-l doar“ peste imaginea unui sucitor. Tapetul înflorat se cojește pe la îmbinări și în partea de jos a frigiderului e o urmă de lovitură de când tata i-a tras un sut, după ce Eagles a pierdut în finală.

Cina va fi gata atunci când tata o să ajungă acasă de la slujba lui de agent de asigurări. Mama o să-l întâmpine cu un pupic dat în fugă. O vor chema la masă pe sora mea, Becky, și o vor ajuta să-și taie friptura.

– Azi-dimineață Becky și-a încheiat fermoarul de la jachetă, zice mama. Fără nici un ajutor.

Becky are douăzeci și doi de ani, cu șase ani mai mică decât mine.

– E grozav, zic.

Uneori îmi doresc să locuiesc mai aproape de părinții mei, ca să-i pot ajuta. Alteori mi-e rușine cât de recunoșcătoare sunt că nu aşa stau lucrurile.

– Auzi, pot să te sun eu? spun în continuare. Tocmai am ajuns la treabă.

– O, ai fost angajată la alt spectacol?

Șovăi. Vocea mamei e acum mai însuflețită.

Nu-i pot spune adevărul, aşa că turui:

– Da, e un spectacol neînsemnat. Probabil că nu se va scrie prea mult despre el. Dar machiajul e foarte complicat, cu adevărat neconvențional.

– Sunt tare mândră de tine, zice mama. Abia aştept să-mi povestești săptămâna viitoare.

Simt că ar vrea să mai spună ceva, dar, cu toate că n-am ajuns încă la destinație – un cămin studențesc al New York University –, pun capăt convorbirii.

– Pup-o pe Becky din partea mea. Te iubesc.

Încă dinainte să ajung întră în vigoare regulile mele pentru orice programare.

Îmi evaluez clientele în clipa în care le văd – observ sprâncene care ar arăta mai bine înnegrite sau un nas care trebuie să fie umbrit ca să arate mai subțire –, dar știu că și clientele mă măsoară.

Prima regulă: uniforma mea neoficială. Mă îmbrac doar în negru, ceea ce elimină nevoie de a-mi asorta ținuta în fiecare dimineață. De asemenea, transmite un mesaj de autoritate subtilă. Aleg haine confortabile, care se spală la mașină și care la șapte seara arată la fel de bine ca la șapte dimineață.

Dat fiind că spațiul personal dispare când machiezi pe cineva, am unghiile tăiate scurt și lustruite, respirația cu miros de mentă, iar buclele îmi sunt prinse într-un coc lejer pe ceafă. Nu mă abat niciodată de la acest standard.

Îmi dau pe mâini cu Germ-X și bag în gură o pastilă de Altoid înainte să apăs pe soneria pentru apartamentul 6D. Am ajuns cu cinci minute mai devreme. Altă regulă.

Iau liftul până la etajul cinci, apoi urmez muzica bubuitoare – „Roar“ al lui Katy Perry – pe corridor și mă întâlnesc cu clientele mele. Una e în halat de baie, celalătă în tricou și pantaloni scurți. Simt în aer dovada ultimului lor răsfăț de înfrumusețare – chimicalele folosite ca să accentueze șuvițele blonde din părul fetei pe nume Mandy și oja care se usucă pe mâinile pe care Taylor le vântură de zor.

– Unde mergeți în seara asta? întreb.

La o petrecere probabil că lumina va fi mai puternică decât într-un club; pentru o întâlnire la cină e nevoie de un machiaj discret.

– Lit, zice Taylor. Văzând că nu-mi pică fisa, adaugă: E în Meatpacking District. Drake a fost acolo aseară.

– Marfă, zic.

Îmi croiesc drum printre lucrurile împrăștiate pe podea – o umbrelă, un pulover gri mototolit, un rucsac –, apoi dău deoparte punga cu floricele de porumb SkinnyPop și dozele pe jumătate goale de Red Bull de pe măsuța de cafea, ca să-mi pot așeza trusa. Desfac închizătorile și laturile se întind ca un acordeon, dând la iveală tăvi suprapuse cu farduri și pensule.

– Ce fel de înfățișare vreți?

Unele machieuze se pun imediat pe treabă, încercând să înghesuie cât mai multe cliente într-o zi de lucru. Eu folosesc timpul suplimentar pe care îl prevăd în programări ca să pun câteva întrebări. Doar pentru că o femeie își dorește ochii cu machiaj fumuriu și gura fără ruj nu înseamnă că alta nu vrea buze de un roșu îndrăzneț și doar un strop de rimel. Faptul că investesc în acele minute de la început îmi economisește timp în cele din urmă.

Însă am încredere și în instinctul și observațiile mele. Când fetele astea zic că vor să arate sexy ca la plajă, eu știu că în realitate vor să arate ca Gigi Hadid, care e pe coperta revistei desfăcute pe canapeaua de două persoane.

– Și ce anume studiați? întreb.

– Comunicare. Amândouă vrem să lucrăm în PR.

Vocea lui Mandy e plăcătoare, ca și cum aş fi un adult enervant care o întreabă ce vrea să se facă atunci când va fi mare.

– Pare interesant, zic, în vreme ce trag un scaun cu spătar drept acolo unde e cea mai multă lumină, chiar sub lustra din tavan.

Încep cu Taylor. Am patruzeci și cinci de minute ca să creez imaginea pe care vrea să-o vadă în oglindă.

- Ai o piele extraordinară, zic.

Altă regulă: Găsește la fiecare clientă o trăsătură pe care să-o lauzi. În cazul lui Taylor, nu-i greu.

- Mulțumesc, zice, fără să ridice privirea din telefon.

Începe un sir de comentarii pe contul de Instagram: „Chiar își dorește cineva să vadă încă o poză cu brioșe?“

„Jules și Brian sunt aşa de îndrăgostiți, că te apucă greață.“ „Un apus de soare care te dă pe spate, m-am prins... Mă bucur că petreci pe balcon o seară de vineri de milioane“.

În timp ce lucrez, pălvărgeala fetelor se transformă într-un zgomot de fundal, ca zumzetul unui uscător de păr sau al traficului din oraș. Mă las absorbită de diferitele nuanțe de fond de ten pe care le aplic pe maxilarul lui Taylor, aşa încât să se armonizeze perfect cu pielea ei, și de vârtejul de tonuri de arămuș și nisipiu pe care le amestec pe mâna mea ca să pun în evidență stropii aurii din ochii ei.

Tocmai îi pudrez obrajii când îi sună telefonul.

Taylor încetează să mai posteze inimioare și rămâne cu telefonul în mână.

- Număr necunoscut. Să răspund?

- Da! zice Mandy. Ar putea să fie Justin.

Taylor își încrește nasul.

- Totuși, cine răspunde la telefon vineri seara? N-are decât să lase un mesaj.

După câteva secunde apasă pe difuzor și o voce de bărbat umple încăperea:

„Sunt Ben Quick, asistentul doctorului Shields. Confirm programarea din acest weekend, mâine și duminică, de la opt la zece dimineața. Adresa este,

repet, Hunter Hall, sala 214. Ne întâlnim în hol și te conduce sus.“

Taylor își dă ochii peste cap și eu retrag periuța cu rimel.

- Vrei, te rog, să nu-ți miști fața? zic.

- Scuze. Eram oare întreagă la minte, Mandy? Mâine o să fiu mult prea mahmura că să mă scol devreme.

- Dă-o naibii de programare.

- Mda. Dar sunt cinci sute de dolari. Adică, două pulovere de la rag & bone.

Aceste cuvinte mă fac să nu mă mai pot concentra; cinci sute de dolari e ce câștig eu din zece programări.

- Pfiu. Nici vorbă. N-o să pun ceasul să sună ca să mă duc la cine știe ce chestionar tâmpit, zice Taylor.

„Trebuie să fie drăguț“, îmi zic, uitându-mă la puloverul mototolit pe podea.

- Un chestionar? nu mă pot abține să nu întreb.

Taylor ridică din umeri.

- Un profesor de psihiatrie are nevoie de studenți pentru o cercetare.

Mă întreb ce fel de întrebări sunt în acea cercetare. Poate că e ca un test de personalitate Myers-Briggs.

Fac un pas înapoi și studiez fața lui Taylor. Are o frumusețe de tip clasic, cu structură osoasă de invizat. N-a avut nevoie de toate cele patruzeci și cinci de minute.

- Fiindcă o să stai până târziu, îți voi contura buzele înainte să pun luciul, zic. Așa, culoarea o să țină mai mult.

Scot luciul meu de buze preferat, cu logoul Beauty-Buzz pe tub, și îl întind pe buzele cărnoase ale lui Taylor. După ce termin, Taylor se duce să se privească în oglinda din baie, cu Mandy după ea.

- Oho, o aud pe Taylor zicând. Chiar că se pricepe tipă. Hai să facem un selfie.

- Trebuie mai întâi să mă fardez și eu!

Încep să strâng cosmeticele folosite pentru Taylor și mă gândesc la ce îmi trebuie pentru Mandy, când observ că Taylor și-a lăsat telefonul pe scaun.

Seara mea papitantă de vineri va însemna să-mi plimb micul terier corcit, Leo, și să spăl pensulele de machiaj – asta după ce ajung cu autobuzul în cealaltă parte a orașului, la garsoniera mea micuță din Lower East Side. Sunt așa de sleită de puteri, că probabil o să fiu în pat înainte ca Taylor și Mandy să comande primele cocktailuri la club.

Îmi cobor iar privirea spre telefon.

Apoi arunc o ocheadă spre ușa băii. Nu e închisă de tot.

Bag mâna-n foc că Taylor nici măcar n-o să se ostenească să sune ca să contramandeze.

- Trebuie să-mi cumpăr iluminatorul pe care l-a folosit ea, zice Taylor.

Cinci sute de dolari m-ar ajuta mult cu chiria pe luna asta.

Știu deja ce am mâine de lucru. Prima programare nu începe înainte de prânz.

- O s-o pun să-mi facă ochii să arate dramatic, zice Mandy. Mă întreb dacă o avea la ea gene false.

Hunter Hall de la opt la zece dimineață – partea asta mi-o amintesc. Dar cum îi cheamă pe doctor și pe asistentul lui?

Nici măcar nu pare că am luat o hotărâre; în clipa asta mă holbez la telefon și în clipa următoare e în mâna mea. N-a trecut nici măcar un minut: încă nu s-a blocat tastatura. Și totuși, trebuie să-mi cobor

privirea ca să găsesc mesajul vocal, însă asta înseamnă să-mi iau ochii de la ușa băii.

Împung cu degetul ecranul ca să deschid cel mai recent mesaj, apoi apăs tare telefonul pe ureche.

Ușa băii se mișcă și Mandy dă să iasă. Mă răsucesc, simțind cum începe să-mi bubuije inima. N-o să apuc să pun telefonul la loc fără să mă vadă.

„Ben Quick.“

Mă pot preface că a căzut de pe scaun, îmi zic, înnebunită. O să-i spun lui Taylor că tocmai l-am luat de jos.

- Stai, Mand!

„Asistentul doctorului Shields... de la opt la zece dimineață...“

- S-o pun să încerce o culoare mai închisă pe buze?

„Hai odată“, îmi zic, încercând să fac mesajul să se deruleze mai iute.

„Hunter Hall, sala 214.“

- Poate că da, zice Mandy.

„Ne întâlnim în ho...“

Închid și las telefonul să cadă la loc pe scaun exact când Taylor face primul pas în cameră.

L-a lăsat cu ecranul în sus sau în jos? Dar, înainte să am timp să-mi amintesc, Taylor e lângă mine.

Se uită la telefon și mi se strâng stomacul. Am încurcat-o. Acum îmi amintesc că l-a lăsat cu ecranul în jos. L-am pus la loc greșit.

Înghit în sec, încercând să născocesc o scuză.

- Hei, zice ea.

Îmi ridic fără tragere de inimă ochii spre ei ei.

- Îmi place. Dar ai putea să încerci un luciu mai închis la culoare?

Se trântește înapoi pe scaun, iar eu dau încet drumul aerului din piept.